

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Machnik

Protokolant: prot. sąd. Monika Skóra

Przy udziale Prokuratora: Karoliny Kurpisz-Skwarczak

po rozpoznaniu w dniach 15 listopada 2016 r. oraz 10 stycznia 2017 r. sprawy:

P. L. (L.)

s. J. i T. z domu S.

ur. (...) w D.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 stycznia 2016 r. w S. na ul. (...), na drodze publicznej, w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, stwierdzonym poprzez badanie urządzeniem Alkotest 6810 nr fabryczny (...) 0070 (...): I bad. 1,04 mg/l i urządzeniem Alkometr A20 nr fabryczny 247/94 – II bad. 1,23 mg/l, III bad. 1,22 mg/l, IV bad. 1,08 mg/l i V bad. 0,96 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **P. L.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. skazuje go na karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonego w pkt II wyroku środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 stycznia 2016 roku do dnia 10 stycznia 2017 roku;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego B. G. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście i 92/100) złotych, w tym 23 % podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych.

XIV K 158/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2016 r. P. L. spożywał alkohol, następnie tego dnia w S. w ruchu lądowym na drodze publicznej, na ul. (...), kierował pojazdem mechanicznym marki V. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości. W czasie jazdy zachowanie kierującego zauważył kierowca innego pojazdu, S. N., który zawiadomił Policję. Na miejsce na ul. (...) udał się patrol Policji. Zastano P. L. w swoim pojeździe, który stał na ul. (...). Funkcjonariusze Policji stwierdzili u P. L. poprzez badanie urządzeniem Alkotest 6810 nr fabryczny (...) 0070 (...): I badanie 1,04 mg/l oraz urządzeniem Alkometr A20 nr fabryczny 247/94 – II badanie 1,23 mg/l, III badanie 1,22 mg/l, IV badanie 1,08 mg/l, V badanie 0,96 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

P. L. nie był dotychczas karany za przestępstwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. L. (k. 15-16 od słów „ja nie przyznaję się” do słów „po wypiciu alkoholu”, k. 77-78), zeznania świadków S. N. (k. 11-12 zbioru C od słów „przed godz. 17.00” do słów „zadzwoiłem na pomoc”, k. 78-80), N. O. (k. 4 zbioru C, k. 86-87) oraz w oparciu o pozostałe ujawnione na rozprawie dowody (k. 3-8, 20-21, 23-25, 67, 70-74, 83-84).

Oskarżony P. L. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k. i przedstawił swoją relację odnośnie przebiegu zdarzenia podkreślając, że spożywał alkohol po zatrzymaniu pojazdu i wyjęciu kluczyków ze stacyjki. Oskarżony dodał również, że opona, na której jechał, była popękana, miał zbyt niskie ciśnienie w kole i jazda nie była płynna.

Oskarżony podtrzymał we wcześniejsze wyjaśnienia, przyznał, że wracał do domu o godz. 16.30. Nie potrafił sobie przypomnieć, kiedy dokładnie pił alkohol.

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę wyłącznie w zakresie jego obecności na miejscu zdarzenia. W pozostałym zakresie zmierzają one do uniknięcia odpowiedzialności karnej, o czym świadczy wymowa pozostałych dowodów, w tym opinii biegłego. Należy podkreślić, że naoczny świadek widział poruszający się samochód oskarżonego w istocie od miejscowości W. i obserwował go w istocie do chwili zatrzymania się oskarżonego i nie widział, by oskarżony po zatrzymaniu spożywał alkohol. Nadto według świadka patrol Policji przyjechał niezwłocznie, a zeznania te potwierdza porównanie danych w zakresie godziny zawiadomienia dyżurnego (16.58) przez świadka i rozpoczęcia czynności z oskarżonym przez patrol Policji, tj. godz. 17.05. Można wykluczyć fakt kierowania pojazdem przez jakąkolwiek inną osobę, skoro takiej wersji nie przedstawił sam oskarżony, konstruując linię obrony na podstawie twierdzenia o spożyciu alkoholu po zatrzymaniu pojazdu, nadto żaden ze świadków także o tym nie wspomniał. Wersja oskarżonego w zakresie spożycia przez niego alkoholu w okresie po zatrzymaniu pojazdu, a przed podjęciem czynności przez funkcjonariuszy Policji pozostaje niewiarygodna zważywszy na wnioski opinii biegłego, który wypowiedział się analizując tendencję wyników z pomiarów. Trzeba też zauważyć, że w istocie czas na spożycie alkoholu przez oskarżonego byłby krótszy niż 7 wskazane 7 minut, skoro świadek skontaktował się z dyżurnym jeszcze przed zatrzymaniem się oskarżonego przy ul. (...) i w trakcie swojej jazdy, przez zestaw głośnomówiący, zaś przed podjęciem czynności funkcjonariusze Policji nie widzieli spożywania alkoholu przez oskarżonego. W tym kontekście za niewiarygodne należy uznać twierdzenie oskarżonego o spożyciu w okresie kilku minut 300 ml wódki, zwłaszcza że w trakcie jej spożywania oskarżony wypalił także papierosa. Nie bez znaczenia jest także deklaracja oskarżonego o tym, że od 2 lat nie spożywa alkoholu, gdyż po wypadku samochodowym stan zdrowia mu nie pozwala (k. 77), co oznacza, że nie byłaby to dla oskarżonego sytuacja typowa, a organizm oskarżonego byłby przystosowany do tego rodzaju obciążeń.

Trzeba też odnotować, na co powołał się biegły, dane z badań na zawartość alkoholu, z których wynika, że w organizmie oskarżonego rozpoczęła się już faza eliminacji alkoholu, co nie byłoby możliwe w wersji oskarżonego, gdyż wiązałoby się z wydłużeniem fazy wchłaniania, co przecież nie miało miejsca. Powolna tendencja spadkowa zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego przemawia przeciwko wersji oskarżonego. Gdyby bowiem oskarżony, jak wyjaśnił, w dniu

zdarzenia bezpośrednio po opuszczeniu samochodu przystąpił do spożywania alkoholu w postaci wódki, to tendencja ta z pewnością nie byłaby spadkowa, gdyż nie doszłoby jeszcze do fazy eliminacji alkoholu z organizmu.

Brak jest podstaw do kwestionowania zeznań świadków N. O. i S. N., skoro zeznania te tworzą spójną, wzajemnie się uzupełniająca całość, takowe w powiązaniu z dowodami w postaci badań na zawartość alkoholu i opinii biegłego. Wnioski płynące z analizy tych dowodów przedstawiono wyżej, w tym miejscu należy nadto odnotować, że świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonego, niemającymi żadnego powodu, by bezpodstawnie go obciążać. Trzeba też zauważyć motywacje świadka N., który wprost obawiał się zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez kierującego oskarżonego, co dodatkowo wzmacnia wiarygodność świadka, skoro z zeznań tych wynika wprost sposób jazdy oskarżonego, wskazujący na podejrzenie kierowania w stanie nietrzeźwości, co znalazło wszak potwierdzenie.

Pozostały materiał dowodowy w postaci protokołów badania zawartości alkoholu w organizmie, danych o karalności oskarżonego, danych dotyczących warunków i właściwości osobistych oskarżonego nie budzi wątpliwości, nie był kwestionowany przez strony, także Sąd z urzędu nie znalazł podstaw, by podważać jego wiarygodność.

Nie ma podstaw do podważania wiarygodności opinii sądowno - lekarskiej Sporządzona opinia odpowiada na postawione pytania, jest ona pełna, logiczna i nie zawiera sprzeczności. Nie może też być wątpliwości co do wiedzy i doświadczenia zawodowego biegłego.

Zebrany materiał dowodowy przemawia za przyjęciem, że oskarżony P. L. wypełnił swoim zachowaniem znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. w ten sposób, że w dniu 15 stycznia 2016 r. w S. na ul. (...), na drodze publicznej, w ruchu lądowym, prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, stwierdzonym poprzez badanie urządzeniem Alkotest 6810 nr fabryczny (...) 0070 (...): I badanie 1,04 mg/l oraz urządzeniem Alkometr A20 nr fabryczny 247/94 – II badanie 1,23 mg/l, III badanie 1,22 mg/l, IV badanie 1,08 mg/l, V badanie 0,96 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się przesłankami określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego, w szczególności dyrektywami art. 53 i 58 k.k., biorąc pod uwagę tak okoliczności łagodzące, jak i obciążające oskarżonego.

Nie stwierdzono w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Oskarżony jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Sąd jako okoliczność łagodzącą wziął pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje zarobkowo, utrzymuje dziecko. Nadto oskarżony cierpi na dolegliwości zdrowotne. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt uprzedniej i dotychczasowej niekaralności oskarżonego za inne przestępstwa.

Z drugiej strony należy wskazać na znaczny stopień winy i szkodliwości społecznej z uwagi na okoliczności popełnienia przestępstwa, skoro oskarżony kierując pojazdem mechanicznym w stanie znacznej nietrzeźwości stanowił istotne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego.

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. jest zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Karą współmierną zarówno do stopnia winy oskarżonego jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa jest kara 40 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka, orzeczona na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k.

Kara grzywny jest karą najłagodniejszego rodzaju, uwzględnia możliwości zarobkowe oskarżonego oraz całokształt okoliczności wpływających na wymiar kary.

Orzekając zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd jako podstawę orzeczenia w tym zakresie przyjął dyspozycję art. 42 § 2 k.k. uznając, iż okres ten winien obejmować 3 lata. Taki okres w pełni odpowiada stopniowi niebezpieczeństwa, jaki oskarżony stworzył na drodze, w szczególności zaś uwzględnia naruszenie przez

oskarżonego jednej z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym – trzeźwości osoby kierującej. Trzeba też podkreślić, że zakaz ten orzeka się w wymiarze od lat 3 do 15, a zatem orzeczono go w minimalnym wymiarze.

Aby wzmocnić wychowawczy cel kary, na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeczono od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej obowiązkowe świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 złotych, którego wysokość również ustalono również w wymiarze minimalnym.

Kara ta winna być dla oskarżonego dolegliwa, by spełnić stawiane przed nią cele, lecz nie nadmiernie. Kara takiego rodzaju i w tym wymiarze jest adekwatna, w tym zakresie w pełni odpowiada wskazanej w art. 53 § 1 k.k. zasadzie prewencji indywidualnej oraz czyni zadość potrzebom prewencji generalnej.

Na podstawie art. 63 § 4 k.k. zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy.

Na podstawie § 4, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu zasądzone na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 619,92 złotych, w tym 23 % podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu, biorąc pod uwagę tryb postępowania oraz terminy rozprawy, w którym brał udział obrońca z urzędu. Przepisy dotychczasowe stosuje się w dalszym ciągu w sprawach wszczętych i niezakończonych przed wejściem w życie nowej regulacji – do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, co wynika wprost z § 22 obecnego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

W oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego z kosztów sądowych uznając, że ich ponoszenie byłoby dla niego z uwagi na wysokość dochodów i konieczność utrzymania małoletniego dziecka zbyt uciążliwe.